

**Special
Report**

สัญญาณเตือนจากยิ่งลักษณ์ สู่ชายแดนใต้

Mixed Signal From Yingluck Shinawatra

www.pataniforum.com

สัญญาณเตือนจากยี่งลักขณีย์ สู่ชายแดนใต้

Mixed Signal From Yingluck Shinawatra

จัดพิมพ์และเผยแพร่

ปัตตานีฟอรัม Patani Forum

4/220 ถ.เจริญประดิษฐ์ ซ.9 ต.รูสะมิแล อ.เมือง จ.ปัตตานี 94000

4/220 Charoenpradit Road 9, Rusamilae, Muang, Pattani 94000

โทรศัพท์ / โทรสาร 073 – 332879

อีเมล editor.pataniforum@gmail.com

เว็บไซต์ www.pataniforum.com

พิมพ์ครั้งแรก

พฤศจิกายน 2554

จำนวนพิมพ์

1,000 เล่ม

ผู้เขียน/แปล

เอกรินทร์ ต่วนศิริ Ekkarin Tuansiri

ดอน ปาทาน Don Pathan

กองบรรณาธิการ

อับดุลเลาะ เจ๊ะโซ๊ะ Abdulloh Chesoh

อุสมาน มะสง Usman Masong

แซมซุ แยะแยง Samsu Yaek-Yaeng

ตูแวดานียา ตูแวมแง Tuwaedaniya Tuwaemaengae

มุฮัมมัดโตรอยี แวกือจิ Muhammadtoroyee Waekueji

ซาฮา บินมามะ Saha Binmamak

ออกแบบรูปเล่ม

ซอลาหุดดีน กริยา Solahuddin Gariya

เอื้อเฟื้อภาพ

จรูญ ทองนวล Charoon Tongnual

บทคัดย่อ

นายกรัฐมนตรียิ่งลักษณ์ ชินวัตร ได้สัญญาตอนก้าวเข้ามารับตำแหน่งว่าจะให้ความสำคัญกับปัญหาความรุนแรงในจังหวัดชายแดนใต้ เป็นลำดับต้นๆ ถ้อยแถลงของเธอระหว่างการหาเสียงเลือกตั้งนั้น ฟุ้งเฟ้อไปกับการสมานฉันท์โดยตรง เธอกล่าวว่า ถ้าหากได้รับการเลือกตั้งรัฐบาลของเธอจะให้เป็นอิสระทางการเมืองการปกครองระดับหนึ่งแก่ชายแดนภาคใต้ ยิ่งลักษณ์ได้กล่าวเรื่องนี้ระหว่างที่เดินทางหาเสียงที่ชายแดนใต้ แต่ไม่ได้ให้รายละเอียดในเรื่องนี้ว่าฐานะเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร¹

แต่ยิ่งลักษณ์กลับหลงลืมสัญญาในเกือบจะทันทีที่ขึ้นสู่อำนาจ เธอพูดอย่างไม่ขวยเขินเลยว่าเรื่องการปกครองตนเองนั้น เป็นแค่เพียงแนวความคิดหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่นโยบายของพรรคเพื่อไทย ینگยุทธ์ วิชัยดิษฐ์ รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้กล่าวระหว่างที่มีการอภิปรายนโยบายรัฐบาลในรัฐสภาว่า นั่นเป็นแนวความคิดของพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ อดีตประธานพรรคเพื่อไทย แต่ไม่มีใครสนใจความคิดนี้มากนัก ทั้งینگยุทธ์ และยิ่งลักษณ์ ต่างก็ไม่ได้ให้คำอธิบายว่าทำไมตอนแรกถึงได้สัญญาอย่างนั้น และทำไมตอนหลังจึงถอนคำสัญญานั้นเสีย อย่างไรก็ตามยิ่งลักษณ์กล่าวว่า พรรคเพื่อไทยมีนโยบายสนับสนุนการกระจายอำนาจในระดับทั่วประเทศอยู่แล้ว ดังนั้นการปรับปรุงโครงสร้างการปกครองใดๆ ในจังหวัดชายแดนใต้ก็เป็นสิ่งที่ทำได้ภายใต้นโยบาย เช่นว่านั้นอยู่แล้ว²

1 “Yingluck promises peace in the south” The Nation. June 15, 2011

2 “Southerners press govt for special zone, Bangkok Post. August 28, 2011

**รัฐบาลยิ่งลักษณ์
ไม่เคยรู้เลยว่า
คนมลายูในจังหวัด
ชายแดนใต้
นับถือประวัติศาสตร์
และวัฒนธรรมคนละชุด
ที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง
กับของไทย**

ท่าทีของรัฐบาลชุดปัจจุบันก็เหมือนกับรัฐบาลชุดก่อนๆ คือไม่มีเจตจำนงทางการเมืองที่จะแก้ไขปัญหาความรุนแรงที่รากเหง้าของมัน มีคนจำนวนน้อยมากที่จะเข้าใจว่าธรรมชาติของการต่อสู้ในภาคใต้ ที่กำลังทำลายความชอบธรรมของรัฐบาลไทยอยู่ขณะนี้ เป็นเรื่องเชื่อชาตินิยมของทั้งสองฝ่าย รัฐบาลยิ่งลักษณ์ก็ทำอย่างเดียวกับคนอื่นๆ ที่ผ่านมามีแต่เพียงลมปาก เรื่องความสมานฉันท์และพูดเรื่องความยุติธรรมที่ไร้ความหมาย แต่ไม่ยอมพูดเรื่องวัฒนธรรมของการไม่ต้องรับผิดชอบเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคง รัฐบาลยิ่งลักษณ์ไม่เคยรู้เลยว่า คนมลายูในจังหวัดชายแดนใต้ นั้น นับถือประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมคนละชุดที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงกับของไทย

ในช่วงรัฐบาลอภิสิทธิ์ที่ผ่านมา มีการตั้งคณะรัฐมนตรีย่อยอันประกอบไปด้วยรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องเพื่อดูแลภาคใต้โดยเฉพาะ แต่ทว่าไม่มีใครใส่ใจเรื่องนี้เท่าใดนักจริงๆ แล้วก็ไม่มีใครเข้าใจนักว่าคณะมนตรีย่อยคืออะไร หรือว่าเคยได้ทำอะไรให้บรรลุเป้าหมายที่ตัวเองได้ตั้งไว้บ้างหรือไม่

ยุคยิ่งลักษณ์ได้ทำอีกอย่างหนึ่ง โดยตั้งรองนายกรัฐมนตรีโกวิท วัฒนธรรม เป็นผู้ประสานงานระหว่างกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน (กอ.รมน.) และศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) แต่นี่ก็เป็นแต่เพียงจะบอกว่า ได้มีการกระทำให้สิ่งใหม่ๆ เกิดขึ้นแล้ว แต่จริงๆ แล้วก็ไม่ได้มีอะไรมากไปกว่าการติดฉลากใหม่ให้กับของเก่าๆ ที่มีอยู่แล้ว

รายงานนี้จะให้ภาพรวมของการทำงานของรัฐบาลที่นำโดยพรรคเพื่อไทย ในช่วงสามเดือนแรกภายใต้การนำของยิ่งลักษณ์ รายงานนี้ชี้ให้เห็นถึงการไร้เจตจำนงทางการเมือง ที่จะแก้ไขปัญหาในจังหวัดที่มีชาวมุสลิมเป็นชนส่วนใหญ่ในปัตตานี ยะลา นราธิวาส และ 4 อำเภอ ที่มีคนพูดภาษามลายูในจังหวัดสงขลา รายงานนี้ยังให้คำแนะนำว่ารัฐบาลปัจจุบัน ควรจะมองปัญหาอย่างไรและเสริมสร้างความชอบธรรมของรัฐบาลในพื้นที่อย่างไร

“ดิฉันต้องการเน้นย้ำนโยบายพรรคเพื่อไทยที่จะเปลี่ยนสามจังหวัดชายแดนใต้ให้เป็นเขตปกครองพิเศษเหมือนกรุงเทพมหานครและเมืองพัทยา”

ทั้งคำสัญญาที่หาเสียงไว้

ยิ่งลักษณ์ในฐานะของผู้สมัครรับเลือกตั้งในระบบบัญชีรายชื่อหมายเลข 1 ว่าที่นายกรัฐมนตรีได้พูดระหว่างการรณรงค์หาเสียงในชายแดนใต้ว่า “ดิฉันต้องการเน้นย้ำนโยบายพรรคเพื่อไทยที่จะเปลี่ยนสามจังหวัดชายแดนใต้ให้เป็นเขตปกครองพิเศษเหมือนกรุงเทพมหานครและเมืองพัทยา”³ แต่ถ้อยแถลงดังกล่าวของเธอได้รับการคัดค้านจากพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ผู้บัญชาการทหารบก ซึ่งบอกว่าการให้ฐานะพิเศษในการปกครองแก่จังหวัดชายแดนนั้นเป็นการเสี่ยงเกินไป อีกทั้งเป็นการมองข้ามการทำงานของหน่วยงานฝ่ายความมั่นคงและปัญหาทางด้านความมั่นคงที่ซับซ้อน

3 “Yingluck promises peace in the south,” The Nation. June 15, 2011

การปฏิเสธข้อเสนอของคณะกรรมการอิสระเพื่อ ความสมานฉันท์แห่งชาติ (กอส.) และการเฉยเมย ต่อความยุติธรรมทางประวัติศาสตร์ สองอย่างนี้ บ่งบอกถึงความไม่ใส่ใจดังกล่าวดังกล่าวได้เป็นอย่างดี

ยิ่งลักษณะไม่เคยให้คำอธิบายว่า “ฐานะพิเศษ” เช่นว่านั้น หมายความว่าอย่างไร บรรดาสื่อมวลชนระดับชาติทั้งหลายของไทยก็ มัวแต่พะวงว่าพรรคเพื่อไทยจะเกี่ยวข้องหรือไม่อย่างไรกับทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรีและพี่ชายนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน เลยไม่ได้เอาใจ ใส่กดดันยิ่งลักษณะในประเด็นปัญหาภาคใต้ การทำประเด็นนี้ให้คลุมเครือ ก็เป็นเรื่องเข้าใจได้ เพราะวาทะนโยบายที่เป็นที่ชื่นชอบของชาวมลายูในภาคใต้ อาจจะสร้างปัญหาให้กับพรรคการเมืองที่เสนอนโยบายนี้ได้ คนไทย ส่วนใหญ่ไม่เคยแยแแสความทุกข์ยากและความยุติธรรมที่ชาวมลายูประสบ อยู่แล้ว การปฏิเสธข้อเสนอของคณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์ แห่งชาติ (กอส.) และการเฉยเมยต่อความยุติธรรมทางประวัติศาสตร์ สองอย่างนี้บ่งบอกถึงความไม่ใส่ใจดังกล่าวดังกล่าวได้เป็นอย่างดี⁴

บางทีการปฏิเสธอย่างทันท่วงทีของพลเอกประยุทธ์ อาจจะเป็น ส่วนหนึ่งของเกมแห่งอำนาจระหว่างพรรคเพื่อไทยกับกองทัพก็เป็นได้ ผู้นำ เหล่าทัพไม่เคยชื่นชอบทักษิณ ชินวัตร ซึ่งพวกเขาขับไล่ออกจากอำนาจ ด้วยการรัฐประหารเมื่อเดือนกันยายน 2549 หรือพลเอกประยุทธ์ อาจ จะคิดอย่างนั้นจริงๆ ก็ได้ว่า การให้ฐานะพิเศษแก่ชาวมลายูภาคใต้นั้น เป็นการลดทอนอำนาจรัฐ แต่ก็เป็นที่น่าขันที่กองทัพมีธงอยู่ในใจแล้วว่า พวกเขาจะต่อต้านการให้ฐานะพิเศษแก่ภูมิภาคนั้น

4 การฆาตกรรมหมู่ที่ตากใบยังผลให้มุสลิมมลายูที่ปราศจากอาวุธ 78 คนเสียชีวิตจากการขาดอากาศ หายใจ หลังจากที่ถูกเขาถูกจับนอนอัดทับซ้อนกับบนรถบรรทุกทหาร ในขณะที่อีก 8 คนถูกเจ้าหน้าที่ ยิ่งตายนในที่ประหาร

นายกรัฐมนตรีคนก่อนคืออภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ พูดว่ารัฐบาลของเขาจะเสริมสร้างศักยภาพและขีดความสามารถให้กับองค์กรและกลไกการปกครองท้องถิ่น⁵ เขาไม่เคยให้สัญญาเรื่องการปกครองตนเอง แต่ก็พูดว่าตัวเองรับฟังความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาว่าข้อเสนอเรื่อง (การปกครองตนเอง) เหล่านี้ไม่ควรจะกลายเป็นอุปสรรคในการปฏิรูปการปกครอง และไม่ควรมองข้ามแนวความคิดเรื่องเขตวัฒนธรรมหรือเขตเศรษฐกิจพิเศษสำหรับพื้นที่ ซึ่งมีชาวมุสลิมเป็นคนข้างมากด้วย

แต่ “ฐานะพิเศษ” หรือ “การปกครองตนเอง” มีความหมายจริงๆ ว่าจะไร มันจะทำให้พื้นที่ที่มีความมั่นคงปลอดภัยหรือทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่นดีขึ้นอย่างไร ไม่มีพรรคการเมืองใดตอบปัญหานี้ในระหว่าง

7

5 “Yingluck promises peace in the south” The Nation, June 15, 2011

แต่บางคนบอกว่า
เหตุการณ์ตากใบ
ยังคงตราตรึงอยู่ในใจ
ของชาวมุสลิม
มลายูจำนวนมาก ดัง
นั้นพรรคการเมืองที่มี
ตามเกี่ยวข้องกับ
ทักษิณ
จึงประสบปัญหา

การหาเสียงเลือกตั้งคราวที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าบางพรรคจะ
หยิบเอาประเด็นเหล่านี้มาเป็นคำขวัญในการหาเสียง
อยู่บ้างก็ตาม แต่มันก็เป็นแต่เพียงการต่อสู้เพื่อให้ได้
ที่นั่งในสภาจากเขตชายแดนใต้เท่านั้นเอง นี่ก็เป็นเหตุผล
ว่าทำไมชาวมุสลิมมลายูไม่สนใจพรรคการเมืองเหล่านี้ใน
การเลือกตั้ง พรรคประชาธิปัตย์ได้รับเลือกตั้ง 9 จาก 11
ที่นั่งในเขตชายแดนใต้ ในขณะที่พรรคเพื่อไทยไม่ได้สักที่
นั่งเดียวจากสามจังหวัดใต้สุดของประเทศ

บางคนพูดว่านี่เป็นผลจากการที่คะแนนเสียง
ของชาวมลายูกระจัดกระจายไปตามพรรคการเมือง
ต่างๆ ในขณะที่คนเชื้อสายไทยและจีนที่นับถือศาสนา
พุทธยังภักดีต่อพรรคประชาธิปัตย์ แต่บางคนบอก
ว่าเหตุการณ์ตากใบยังคงตราตรึงอยู่ในใจของชาว
มุสลิมมลายูจำนวนมาก ดังนั้นพรรคการเมืองที่มี
ความเกี่ยวข้องกับทักษิณจึงประสบปัญหา คงจะ
เป็นการดีกว่าถ้าพูดว่าประเด็นเรื่องความยุติธรรม
(อันเนื่องมาจากวัฒนธรรมที่เจ้าหน้าที่รัฐไม่ต้องรับ
ผิดตามกฎหมายจากความผิดพลาดในการปฏิบัติ
หน้าที่) และความเท่าเทียมหรือความไม่เท่าเทียม
(ในกระบวนการทางสังคม) ยังคงเป็นปัญหาที่อยู่ใน
ความกังวลของชาวมลายูต่อไป

ไม่มีอะไรบ่งบอกได้เลย
ว่าการปรับปรุงตามสัมพันธ
ไทย-ซาอุดีอาระเบีย
จะช่วยคลี่คลายสถานการณ์
ในภาคใต้ได้

ตีผิดเป้า

การที่ยังลักษณะพูดถึงปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างไทยและซาอุดีอาระเบียระหว่างการหาเสียงสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เข้าใจของคนในพรรคเกี่ยวกับผู้ลงคะแนนเสียงชาวมุสลิมในภาคใต้ ในขณะที่ความสัมพันธ์กับซาอุดีอาระเบียนั้นเป็นเรื่องสำคัญทางการทูตและเศรษฐกิจของประเทศ แต่ไม่มีอะไรบ่งบอกได้เลยว่าการปรับปรุงความสัมพันธ์ไทย-ซาอุดีอาระเบียจะช่วยคลี่คลายสถานการณ์ในภาคใต้ได้

ความสัมพันธ์ทางการทูตของไทยกับซาอุดีอาระเบียถูกลดระดับลงหลังจากเหตุฆาตกรรมนักการทูตและนักธุรกิจชาวซาอุดีอาระเบีย อันเป็นผลสืบเนื่องจากเรื่องฉาวโฉ่ของเพชรฆาต เหตุการณ์นั้นไม่เพียงทำให้เกิดความเสียหายทางการเมืองแก่ประเทศไทย หากแต่คนงานไทยหลายพันคนในซาอุดีอาระเบียต้องตกงานไปด้วย แต่การลดระดับความสัมพันธ์ทางการทูตนั้นไม่ได้ส่งผลต่อเรื่องอื่นๆ อีก ความเชื่อมโยงผ่านการศึกษาและการแสวงบุญยังคงดำเนินต่อไปอย่างไม่ขาดตอน

รัฐบาลชุดนี้หรือชุดก่อนๆ ได้แต่เพียงพ่นลมปากเรื่องการมีส่วนร่วมและบทบาทขององค์กรภาคประชาสังคมในจังหวัดชายแดนใต้

แต่ก็บ่อยครั้งเหลือเกิน ที่เสียงเรียกร้องจากชาวรากหญ้าเหล่านี้ไปไม่ถึงหูของรัฐบาล ยิ่งไปกว่านั้นการทำงานที่พึงพิงเฉพาะวิถีทางในระบบราชการก็ไม่ได้ผล ไม่ว่าจะปฏิรูปหรือตั้งหน่วยงานสักกี่ครั้งก็ตาม ความกล้าหาญและความริเริ่มสร้างสรรค์นอกระบบราชการเป็นสิ่งจำเป็นในการแก้ไขปัญหา
นี้ หากประวัติศาสตร์ระยะสั้นของไทยจะบอกอะไรเราสักอย่าง สิ่งนั้นคือวิธีการของราชการอย่างเดียวนั้นไม่ได้ผล รัฐบาลอาจจะสามารถปรับปรุงศักยภาพของศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) หรือองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) หรือให้น้ำหนักกับเสียงขององค์กรจากรากหญ้าบ้าง แต่มันก็ไม่มีอะไรเป็นหลักประกันว่าความรุนแรงจะหยุดลง ถ้าหากว่ายังไม่มี การพูดถึงปัญหาความไม่ไว้วางใจทางประวัติศาสตร์และปัญหาความอยุติธรรมที่เกิดกับชาวมลายู

การรื้อฟื้น ศอ.บต. ขึ้นมาใหม่ก็เท่ากับการยอมรับแล้วว่าการยุบมันทิ้งไปนั้นเป็นความผิดพลาด ดังนั้นในปี 2548 จึงมีการตั้ง กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุข จังหวัดชายแดนภาคใต้ (กอ.สสส.จชต)

หน่วยงานรัฐบาลอีกแห่งหนึ่งในภาคใต้

ทักษิณ ซึ่งขึ้นสู่อำนาจในปี 2544 ได้ยุบศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศอ.บต.) อย่างทันทีทันใดแล้วให้อำนาจการบริหารงานกลับคืนสู่ระบบราชการปกติ ทักษิณก็เหมือนกับคนไทยคนอื่นๆ ที่เข้าใจว่าสถานการณ์ที่ดูเหมือนสงบลงในช่วงระยะเวลา 8 ปีก่อนหน้านั้นเท่าที่มีสันติภาพเกิดขึ้นแล้วในภาคใต้

แต่รัฐก็ได้เรียนรู้อย่างรวดเร็วในเวลาต่อมาว่า การไม่ปรากฏตัวของ ความรุนแรงนั้นไม่เท่ากับว่ามีสันติภาพ จริงๆ แล้วพวกนักสู้มุสลิมมลายู รุ่นใหม่กำลังฟักตัว และก็เหมือนกับนักสู้รุ่นเก่า พวกนี้ก็ยอมรับคำอธิบาย ทางประวัติศาสตร์ชุดเดียวกันว่า มาตุภูมิของพวกเขาถูกยึดครองและเป็น หน้าที่ความรับผิดชอบของพวกเขาที่จะต้องปลดปล่อยแผ่นดินแม่จากกองทัพ ผู้รุกราน สี่ปีต่อมาในเหตุการณ์ปล้นปืนวันที่ 4 มกราคม 2547 ก็เป็นที่รับรู้ กันว่านักสู้มุสลิมมลายูรุ่นใหม่ได้ปรากฏโฉมขึ้นมาแล้ว

อย่างไรก็ตาม การรื้อฟื้น ศอ.บต. ขึ้นมาใหม่ก็เท่ากับการยอมรับ แล้วว่าการยุบมันทิ้งไปนั้นเป็นความผิดพลาด ดังนั้นในปี 2548 จึงมีการตั้ง กองอำนวยการเสริมสร้างสันติสุขจังหวัดชายแดนภาคใต้ (กอ.สสส.จชต) แต่ กอ.สสส.จชต.ก็ไม่สามารถยุติความรุนแรงได้ ไม่สามารถให้คำแนะนำทาง นโยบายที่มีความหมายอะไรได้เลย ตรงกันข้ามหน่วยงานนี้ก็แค่หาวิธีการ ทางทหารอย่างที่เคยชินมาใช้กับความท้าทายทางด้านความมั่นคงแบบใหม่⁶

ยิ่งลักษณะประกาศสองเดือนหลังจากรับตำแหน่งว่า รองนายกรัฐมนตรีโกวิท วัฒนะ จะทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ ในหน่วยงานนี้ก็จะประกอบไปด้วย พลเอกยุทธศักดิ์ ศศิประภา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ผู้บัญชาการทหารบก และ พลโทอุดมชัย ธรรมสาโรจน์ แม่ทัพภาคที่สี่ ในช่วงหลายทศวรรษ ที่ผ่านมาก็มีหน่วยงานที่เป็นศูนย์กลางของหลายหน่วยคล้ายๆ กันนี้เกิดขึ้นมา หลายครั้ง แต่หน่วยงานแบบนี้ไม่เคยเป็นจุดแข็งในระบบราชการไทยได้เลย ยิ่งลักษณะ พุดกับสื่อมวลชนระดับชาติว่า ศูนย์นี้จะทำหน้าที่ในการแสวงหา ความร่วมมือจากต่างประเทศ ถ้อยแถลงแบบนี้บอกให้รู้ว่าประเทศไทยพร้อม จะรับความคิดเห็นจากภายนอกด้วย แต่ก็ยังไม่แนช่นักว่ารัฐบาลยิ่งลักษณ์ พร้อมจะรับตัวกลางจากภายนอกหรือไม่

6 ความรู้ความเข้าใจดังกล่าวเกิดขึ้นหลังเหตุการณ์ปล้นปืนที่ราวีลาสเมือกองกำลังติดอาวุธได้ปล้นอาวุธยุทโธปกรณ์มากกว่า 350 รายการจากกองพันทหารเมื่อวันที่ 4 มกราคม 2547 รัฐไม่สามารถ ปฏิเสธลักษณะทางการเมืองของเหตุการณ์นั้นได้ และนั่นเท่ากับการยอมรับ

การตั้งหน่วยงานหรือปรับปรุงหน่วยงานใหม่นี้เป็นสิ่งที่รัฐบาลไทยหลายชุดชอบทำกันเหลือเกิน เพราะมันให้ความรู้สึกประทับใจที่ได้ทำอะไรขึ้นมาสักอย่างแล้ว แต่ไม่เคยมีการประเมินความริเริ่มใหม่ๆ เหล่านั้นกันอย่างจริงจัง จังๆ เลย ในเมื่อไม่เคยมีเป้าหมายหรือจุดหมายในเชิงนโยบาย ดังนั้นก็ไม่มีทางเลยที่จะตรวจสอบได้ว่าความคิดเหล่านั้นประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว

ถ้าโกวิท เป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาสักเท่าไรแล้วความคิดที่จะเอานักกรุ่นสงครามเย็น นายพลนอกราชการพัลลภ ปิ่นมณี มาดูแล กอ.รมน. น่าจะเป็นหายนะ เขาเป็นหนึ่งในบรรดาคนที่มุสลิมมลายูในภาคใต้ชื่นชอบน้อยที่สุด แต่พัลลภก็ไม่เหมือนนักการเมืองเพราะเขาไม่เคยเสแสร้งเลยว่าเขาทำงานเพื่อให้สาธารณะชนยอมรับ เขาล้ำเส้นเมื่อเข้าไปบัญชาการในการปฏิบัติการเมื่อครั้งมีการเผชิญหน้าระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐและนักสู้มุสลิมมลายู 32 คนที่ถอยไปตั้งหลักในมัสยิดกรือเซะ หลังจากโจมตีป้อมตำรวจเมื่อตอนรุ่งสางของวันที่ 28 เมษายน 2547 นักสู้เหล่านั้นยืนหยัดประกาศออกแถลงการณ์เรียกร้องให้มวลชนลุกฮือต่อต้านผู้รุกราน ในช่วงบ่ายของวันนั้นพัลลภสั่งการให้ทหารรวบรวมสรรพกำลังเข้าโจมตีเข้าไปในมัสยิดด้วยเกรงว่ามวลชนจะลุกฮือขึ้นต่อต้านอำนาจรัฐตามคำเรียกร้องจริงๆ

ยิ่งลักษณะพยายามจะหาตำแหน่งที่เหมาะสมให้พัลลภ เพื่อเป็นการตกรางวัลให้กับอดีต กอ.รมน. ผู้ที่ยืนหยัดต่อสู้เคียงข้างกับผู้นำมวลชนเสื้อแดงคนอื่นๆ ในการต่อต้านรัฐบาล (อภิสิทธิ์) ในเดือนเมษายน และพฤษภาคม 2553 การหาตำแหน่งสำคัญในหน่วยงานความมั่นคงนั้นเป็นการตกรางวัลให้กับผู้สนับสนุนรัฐบาลเป็นสำคัญ รัฐบาลทำแบบเดียวกันนี้ในกรณีการหาเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติคนใหม่⁷

---

7 วิธีการทำงานและลักษณะการนำของพัลลภไม่เป็นที่ยอมรับของหลายคน โดยเฉพาะชาวมุสลิมท้องถิ่นที่เห็นว่ามันไม่เป็นการเคารพต่อมัสยิดโบราณแห่งนั้นเลย คณะกรรมการอิสระที่ตั้งโดยรัฐบาลยุคทักษิณ เพื่อตรวจสอบกรณีดังกล่าวร้องผู้อำนวยการ กอ.รมน. ในเวลานั้นทำเกินหน้าที่

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

กองกำลังติดอาวุธของชาวมลายูทางภาคใต้ของประเทศไทยเกิดขึ้นมาราวๆ ปลายทศวรรษ 2500 ครึ่งศตวรรษหลังจากภูมิภาคนี้ถูกผนวกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของรัฐไทย ก่อนหน้านั้นดูเหมือนทั้งสองฝ่ายจะอยู่ร่วมกันได้อย่างราบรื่นพอควรด้วยต่างก็รู้ว่าจจะรับมือกับอีกฝ่ายหนึ่งอย่างไร แต่กระแสชาตินิยมผสมกับนโยบายกลืนเชื้อชาติได้ทำลายความสัมพันธ์แบบนั้นลง ผลของมันคือเกิดการแพร่กระจายของกองกำลังแบ่งแยกดินแดนจำนวนมาก

กองกำลังแบ่งแยกดินแดนได้ยอมวางอาวุธในช่วงปลายทศวรรษ 2520 และต้น 2530 ผู้นำของพวกเขาหลายคนยังลี้ภัยในต่างประเทศ ในขณะที่นักรบจำนวนมากยอมวางอาวุธกลับเข้ามาใช้ชีวิตปกติที่พวกเขาเคยละทิ้งไปเมื่อครั้งจับปืนขึ้นภูเขาไปต่อสู้ รัฐไทยก็เข้าใจผิดที่คิดว่าความไม่ปรากฏตัวของความรุนแรงเช่นนั้นคือสันติภาพ แต่เรื่องเล่ามลายูปดตานี้ไม่เคยสูญหายไป พวกนักสู้รุ่นใหม่ปรากฏตัวขึ้นมาหลังจากที่พวกรุ่นเก๋าดับสูญไปไม่ถึงสิบปี นักสู้รุ่นใหม่ทุกวันนี้หรือที่รู้จักในภาษามลายูท้องถิ่นว่า “จูแว” ไม่ได้ตั้งมั่นอยู่บนภูเขา แต่พวกเขารวมกันเป็นกลุ่มย่อยๆ กระจายกระจายไปทั่วบริเวณ พวกเขาอาศัยอยู่กับประชาชนทั่วไปทั้งเมืองเล็กและเมืองใหญ่ได้รับการสนับสนุนจากแนวร่วมที่เห็นอกเห็นใจ พวกเขาได้แสดงให้เห็นว่ามีขีดความสามารถ

นักรบจำนวนมาก
ยอมวางอาวุธ
กลับเข้ามาใช้ชีวิตปกติ
ที่พวกเขาเคยละทิ้งไป
เมื่อครั้งจับปืน
ขึ้นภูเขาไปต่อสู้
รัฐไทยก็เข้าใจผิดที่คิดว่า
ว่าการไม่ปรากฏตัว
ของความรุนแรง
บนนั้นคือสันติภาพ

งานศึกษาหลายชิ้นที่ผ่านมามุ่งไปที่การต่อสู้ด้วยอาวุธ
ที่กำลังดำเนินอยู่ แต่มีน้อยมากที่จะมองย้อนกลับไปใน
ในกาลเวลาเมื่อครั้งศตวรรษที่ผ่านมา เมื่อสองฝ่าย
สามารถอยู่ร่วมกันได้โดยไม่ต้องพึ่งอาวุธ

ในการทำความเข้าใจให้รัฐได้มาก ความรุนแรงจำกัดอยู่เฉพาะในท้องถิ่น
คนพูดภาษามลายูเท่านั้นแต่ก็ไม่มีใครรู้จริงๆ ว่ามันจะไปจบลงที่ไหน

รัฐบาลชุดปัจจุบันก็ทำเหมือนรัฐบาลชุดก่อนๆ คือตัดสินใจสืบต่อ
ยุทธศาสตร์สองด้านตามที่เคยชินกัน คือ ทำงานทางด้านการพัฒนา และ
ความมั่นคงไปพร้อมกัน รัฐบาลก็เชื่อเหมือนที่ผ่านๆ มาว่าจะสามารถฟื้นฟู
พื้นที่เพื่อเอาชนะใจชาวบ้านได้ ใครที่แสดงออกว่าจะไม่รับข้อเสนอนี้ก็สมควร
ที่จะต้องใช้กำลังทหารกำจัดให้สิ้นไป

แต่ชั่วระยะเวลา 8 ปีของความรุนแรงที่ผ่านมาก็บอกให้เรา
ทราบอย่างหนึ่งว่า ทหารไทยอาจจะไม่มีความสามารถที่จะแก้ไขปัญหา
ความรุนแรงหรือแก้ปัญหากลุ่มแบ่งแยกดินแดนรุ่นใหม่ได้ รัฐบาลอาจ
จะใช้วิธีการทหารกำจัดกำลังรบของศัตรูได้สักวันหนึ่ง แต่ประวัติศาสตร์
ระยะสั้นนี้ก็บอกให้ทราบว่าอุดมการณ์ไม่เคยหายไป ประเทศไทยจะต้อง
เจรจากันใหม่เพื่อแสวงหาระดับ (ความสัมพันธ์) ที่อยู่กันได้ที่เคยหายไป
ในช่วงปลายทศวรรษ 2500 เมื่อกองกำลังแบ่งแยกดินแดนเริ่มจับอาวุธต่อสู้
รัฐบาล งานศึกษาหลายชิ้นที่ผ่านมามุ่งไปที่การต่อสู้ด้วยอาวุธที่กำลังดำเนิน
อยู่ แต่มีน้อยมากที่จะมองย้อนกลับไปในกาลเวลาเมื่อครั้งศตวรรษที่ผ่านมา
เมื่อสองฝ่ายสามารถอยู่ร่วมกันได้โดยไม่ต้องพึ่งอาวุธ

ปัตตานีพร้อมเชื่อว่า ไม่มีสูตรการแก้ไขปัญหาระยะสั้นเพื่อยุติ
คลื่นแห่งการต่อสู้ด้วยอาวุธรอบนี้ได้ การนำสันติภาพและความมั่นคงสู่
ชายแดนใต้คงต้องใช้เวลา แต่รัฐก็ต้องยึดมั่นในแนวทางที่จะช่วยแก้ไข
ปัญหาระยะยาว รัฐบาลนี้และรัฐบาลหน้าจะต้องเข้าใจว่าหัวใจของ
ความขัดแย้งคือประเด็นความชอบธรรมของรัฐ วิธีการทางทหารและ
การใช้เงินงบประมาณจำนวนมากเพื่อโครงการพัฒนาต่างๆ ไม่ช่วยให้รัฐไทย
ได้รับความชอบธรรมมาได้หรือเอาชนะชาวบ้านได้

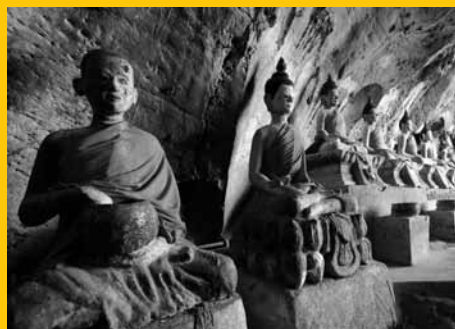
ในระยะสั้นรัฐบาลจะต้องให้อำนาจที่มีความหมายกับชุมชนท้องถิ่น
ที่มาพร้อมกับระบบถ่วงดุลย์ที่เหมาะสม เพื่อป้องกันไม่ให้พวกผู้นำท้องถิ่นแค
หิบบมือฉวยใช้манหาประโยชน์ การให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นไม่เหมือนกับการมอบ
อำนาจและเจตนาที่ดีไม่นำไปสู่นโยบายที่ดีเสมอไป จะต้องสร้างความรู้สึกเป็น
เจ้าของร่วมกันและต้องมีกระบวนการทางสังคมที่ทำให้ชาวมลายูปัตตานีเป็น
ส่วนหนึ่งของนโยบายใดๆ ของรัฐบาล

เป็นเรื่องง่ายที่จะบอกว่านักสู้เหล่านี้เป็นเยาวชนซี้ยาที่ได้รับ การสั่งสอนศาสนาอิสลามอย่างผิดๆ หรือรับรู้ประวัติศาสตร์ที่บิดเบือน มันอาจจะช่วยกลบเกลื่อนความอยุติธรรมทางประวัติศาสตร์หรือได้รับ การเห็นอกเห็นใจจากสาธารณชนส่วนใหญ่ของประเทศไทย ผู้ที่เชื่ออยู่ แล้วว่าทหารหลายพันคนถูกส่งไปภาคใต้เพื่อสู้กับขบวนการค้ายาเสพติด และแก๊งอาชญากรรม ทุกวันนี้มีเจ้าหน้าที่ของรัฐจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ที่ยอมรับว่าคำอธิบายอย่างเป็นทางการเช่นนั้นล้าสมัยไปแล้ว และในหลาย กรณีก็ไม่ถูกต้องแม่นยำเอาเสียเลย นี่เป็นเวลาที่รัฐจะต้องใช้ความพยายาม อย่างยิ่งยวดที่จะอยู่กับอดีตให้ได้ การทบทวนนโยบาย และอัตลักษณ์แห่ง การสร้างชาติ รวมทั้งอรรถาธิบาย (ทางประวัติศาสตร์) ที่ไม่เคยมีที่ว่างให้ กับมลายูปัตตานีเลย

แม้ว่ารายงานของคณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ (กอส.) จะไม่สมบูรณ์ อาจจะไม่จับจิตจับใจ หรือ แก้ไขปัญหาความรุนแรง ได้ แต่ก็ เป็นแนวคิดที่น่าสนใจที่สามารถพัฒนาได้ อย่างน้อยที่สุดรายงาน ฉบับนั้น รับรู้ถึงความอยุติธรรมทางประวัติศาสตร์ของมลายูปัตตานี สำหรับ มาตราการระยะสั้นนั้นมีหลายประเด็นที่ยังคงค้างอยู่ รวมถึงการสอบสวน เรื่องข้อกล่าวหาเรื่องการอุ้มฆ่า และการจับตายเป้าหมายโดยไม่พิจารณา ถึงผลกระทบและการบาดเจ็บล้มตายที่เกิดกับพลเรือน การหยุดวัฒนธรรม แห่งการไม่ต้องรับผิดของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานนั้น ไม่เพียงแต่จะช่วย ส่งเสริมความชอบธรรมให้กับรัฐไทยเท่านั้น ยังจะสร้างศรัทธาต่อการบังคับ ใช้กฎหมายและระบบกฎหมายอีกด้วย

Mixed Signal From Yingluck Shinawatra

Abstract

Prime Minister Yingluck Shinawatra came to office vowing to make the conflict in the southernmost border provinces one of her top priorities. Her remarks during her campaign struck a conciliatory note. She stated that, if elected, her administration would grant this restive region some degree of autonomy, but she did not go into detail as to what such status might mean in real terms. She made the statement during a visit to the region.¹

But almost immediately after taking office, the Yingluck Government reneged on this very campaign promise and unabashedly said that autonomy was just an idea, not a Pheu Thai Party policy. Deputy Prime Minister and Interior Minister Yongyuth Wichaidit, during a government policy debate at the Parliament, said the idea had been initiated by Gen Chavalit Yongchaiyudh, former chairman of the Pheu Thai Party, but it did not gain much traction. Neither he nor Yingluck explained why the promise was made and why it was withdrawn. However, Yongyuth said the Pheu Thai Party supports the idea of decentralization for the entire country, and that any structural reform for the southernmost provinces must be understood and carried out in that context.²

---

1 “Yingluck promises peace in the south,” The Nation, June 15, 2011.

2 “Southerners press govt for special zone”, Bangkok Post, Aug 28, 2011.

Nor has the Yingluck government acknowledged that Malays in the southernmost provinces embrace an entirely different set of historical and cultural narratives to those of the Thai State.

Like previous governments, the current administration does not seem to have the political will to address the root cause of the conflict. Few seem to understand that the insurgency is ethno-nationalist in nature, and that the legitimacy of the Thai state is being challenged. The Yingluck government continues with more of the same. It has talked about creating civilian oversight for the conflict, paid lip-service to the idea of reconciliation, and talked of justice in vague terms. But it has said nothing about the culture of impunity among the security forces. Nor has the Yingluck government acknowledged that Malays in the southernmost provinces embrace an entirely different set of historical and cultural narratives to those of the Thai State.

During the Abhisit government, the so-called Mini Cabinet made up of relevant ministers was set up to give civilian oversight to the region. But the idea soon slipped from the public mind, and no one really understood what had become of the Mini Cabinet, or whether it had succeeded in achieving the goals it had set.

Yingluck, on the other hand, appointed Deputy Prime Minister Kowit Wattana as the chief coordinator between the military-led Internal Security Operation Command (Isoc) and the multi-agency Southern Border Provinces Administration Centre (SBPAC). The arrangement gave the impression that something new was in the making. In reality, it was little more than relabeling ongoing forums and functions that had been in place all along.

This report is an overview of the first three months of the Pheu Thai Party-led government under the leadership of Yingluck. It highlights the lack of political will to address the ongoing conflict in the Muslim-majority provinces of Pattani, Yala and Narathiwat, as well as in the four Malay-speaking districts in the province of Songkhla. The report also made some recommendation as to how the current administration should address the problem and enhance its legitimacy in this highly contested region.

"I want to highlight the Pheu Thai platform to transform the three southernmost provinces into a special administrative area similar to Bangkok Metropolitan Administration and Pattaya City Administration."

Broken Campaign Promises

While campaigning in the Deep South, Yingluck Shinawatra, then the Pheu Thai Party candidate for prime minister, was quoted as saying, "I want to highlight the Pheu Thai platform to transform the three southernmost provinces into a special administrative area similar to Bangkok Metropolitan Administration and Pattaya City Administration."³ Her statement was met with strong objection from the Army chief, General Prayuth Chan-ocha, who said granting a special status to the deep South was "risky" and would "undermine" the working of state agencies and complicate security matters.

---

3 "Yingluck promises peace in the south," The Nation, June 15, 2011.

The Thai general public is largely indifferent to the plight and grievances of Malays.

Yingluck did not elaborate on what she meant by “special status,” and the country’s national press, obsessed with how a Pheu Thai government would deal with her fugitive brother, Thaksin, never pressed her on the issue. Keeping the idea murky was understandable because policy deemed favorable to the Malays in the Deep South could backfire politically for any political party. The Thai general public is largely indifferent to the plight and grievances of Malays. The refusal to adopt proposals from the National Reconciliation Commission (NRC) and the inability to sympathize with Malay historical grievances are just two illustrations of this indifference.⁴

Perhaps Gen. Prayuth’s immediate objection to the idea was part of a power play between the Pheu Thai Party and the Royal Thai Army, whose leadership was never fond of Thaksin Shinawatra, whom they ousted from power in a September 2006 coup. Perhaps Gen. Prayuth genuinely believes that such a status for the Malay-speaking region would really undermine state power. But it was clear that the army had already made up their mind that they would resist any special status for the region.

Yingluck immediate predecessor as prime minister, Abhisit Vejjajiva, talked about capacity building for the existing local administrative and governance

---

4 Tak Bai massacre resulted in the death of at least unarmed 78 Malay Muslims who died from suffocation after they were stacked one on top another on the back of military transport trucks, while eight were shot dead at the demonstration site by Thai security forces.

mechanism during his administration.⁵ While he didn't promise autonomy, Abhisit said he was open to suggestions. He added that these proposals should not be confined to administrative reform, and that the idea of a special cultural or economic zone for the Muslim-majority region should not be overlooked.

But what does a “special status” or “autonomy” means in real term? How will it make the region a more secure place or improve the livelihood of the local people? These questions went unanswered by the political parties at the last general election, even though these issues featured in campaign slogans of just about every political party fighting for parliamentary seats in the Deep South. This is probably why local Malay Muslims shunned all these political parties at the polls. The Democrat Party won nine out of 11 seats in the Deep South. Pheu Thai did not win a single seat in the three southernmost provinces.

---

5 “Yingluck promises peace in the south,” The Nation, June 15, 2011

**Other believe
the Tak Bai
massacre continues
to linger in the
minds of many
Malay Muslims, and
that any party
associated with
Thaksin would
continue to face
difficulties.**

One reading of the outcome was that the Malay votes were divided among the various parties while the Thai and Chinese Buddhists remained loyal to the Democrats. Other believe the Tak Bai massacre continues to linger in the minds of many Malay Muslims, and that any party associated with Thaksin would continue to face difficulties. It could very well be that issues such as justice (the culture of impunity among officials) and equality (social mobility), or the lack of it, continue to be their overriding concerns.

Hitting the Wrong Note

The fact that Yingluck singled out Thai-Saudi relations during her campaign reflects the lack of understanding among the party's inner circle of Muslim voters in the Deep South. While relations with Saudi Arabia are important for the country's diplomatic and economic ties, there is nothing to suggest that an improved Thai-Saudi ties could alleviate the situation in the Malay-speaking South.

Thailand's diplomatic ties with Saudi Arabia were downgraded after the shooting death of their diplomats and businessmen in the aftermath of the infamous Saudi blood diamond scandal. Apart from damaging the country's political capital, thousands of Thai citizens working in Saudi Arabia lost their jobs. The downgrading of diplomatic ties was not extended into

other areas. Institutional linkages through education and pilgrimage to Islamic holy sites in Saudi Arabia continued undisturbed.

The current and previous administrations paid lip service to the idea of public participation and the role of civil society organizations in the Deep South. But too often, inputs from the grassroots fall on deaf ears. Moreover, relying solely on bureaucratic means has not worked, no matter how many times the government has reformed or set up new agencies. Boldness and creativity beyond the realm of normal bureaucracy is needed to solve this problem. If Thailand's recent history tells us anything it is this: bureaucratic means alone won't work. A government can improve the capacity of the Southern Border Provinces Administrative Centre (SBPAC) and the Tambon Administrative Organisation (TAO) or give a voice to the grassroots organisations. But ultimately there is no guarantee that the violence will stop if the sticky issues of historical mistrust and long standing grievances of the Malays are not addressed.

Another Government Center for the South

Thaksin, who came in power in 2001, moved quickly to dissolve the civilian-led multi-agency Southern Border Provinces Administration Center (SPBAC) and returned the mandate back to normal bureaucratic channels. Like many other Thai nationals, he wrongly assumed that the past eight years of relative calm in the Deep South meant peace.

the SBPPBC was not able to quell the violence, much less make meaningful policy recommendations. Instead, it continued to deploy a conventional military approach to an unconventional security challenge.

But the state would soon learn that the absence of violence did not meant peace; a new generation of Malay Muslim militants were being groomed. And like the previous generation of militants, they embraced the same narrative: their historic homeland is an occupied territory and that it was their responsibility to liberate from an invading army. Four years later, in the aftermath of the January 4, 2004 arms heist, it was finally acknowledged that a new generation of Malay Muslim separatists had resurfaced in the region.

Reviving the SBPAC, however, amounted to admitting that it was a mistake to dissolve it in the first place. And so in 2005, the Army-led Southern Border Provinces Peace-Building Command was set up. But the SBPPBC was not able to quell the violence, much less make meaningful policy recommendations. Instead, it continued to deploy a conventional military approach to an unconventional security challenge.⁶

Two months into her administration, Yingluck announced that Deputy PM Kowit Wattana would be heading a new center to supposedly enhance coordination between various agencies. Key administrators for the center include Defence Minister Yutthasak Sasiprapa, Gen. Prayuth Chan-ocha, and 4th Army commander Udomchai Thammasararat. Over the past

---

6 The so-called acknowledgement came in the aftermath of an arms heists in Narathiwat by scores of militants who made off with more than 350 pieces of military weapons from an Army battalion that they had stormed on January 4, 2004. The state could no longer deny the political underpinning of the incident, thus, the admission.

decades, a similar multi-agency body has been set up in the Deep South. But unity has never been a strong point for Thailand's bureaucracy. Speaking to national media, PM Yingluck said the center would be seeking "cooperation from foreign countries". The statement suggested that Thailand was open to ideas from outsiders, but it was not clear if her administration was prepared to permit outside mediation.

Setting up a "new and improved" agency appears to be something that successive Thai governments like to do—it gives the impression that action is being taken. However, there have hardly been any real assessments of such initiatives. No clear targets or policy goals has ever been set and therefore there were no meaningful ways to qualify if the initiatives were a success or failure.

If Kowit was considered less than desirable, the idea of putting a self-proclaimed Cold War warrior, retired General Panlop Pinmanee, in charge of Internal Security Operation Command (Isoc) would be disastrous. He is among the least-liked figures among Malay Muslims in the Deep South. Unlike other politicians, Panlop has never pretended that he was working to win popular acceptance. He crossed the line when he took over and commanded an operation that involved a standoff between hundreds of government security forces and 32 lightly armed Malay Muslims militants who retreated into the Krue Se mosque after attacking a local police outpost at a pre-dawn attack on April 28, 2004. The militants stood their ground, took over the loud speakers and calling on the public to rise up against the "invading forces". By mid-afternoon, Panlop ordered the troops to carried out an all-out attack on the mosque for fear that local residents would take up their call and go against the authorities.

Finding a job for Panlop is part of Yingluck's effort to properly reward the Isoc veteran, along with other red shirt leaders, for service rendered during the anti-government protests in April and May 2010. Like the administration's handling of the new head of the National Security Council (NSC), the importance of key positions that affect national security was treated as a reward for government's supporters.⁷

**The Thai state wrongly assumed
that the absence of violence
meant peace.**

Conclusion and Recommendations

Armed insurgency in Thailand's Malay-speaking south surfaced in the late 1960s, well over half a century after the area was annexed by the Thai State. Prior to that, it appeared that the two sides had found a comfort level in their dealing with one another. But the height of Thai nationalism, along with the policy of assimilation, has shattered that relationship. The result was a proliferation of armed separatist groups.

The armed wings of the various separatist groups put down their weapons in the late 1980s and early 1990s. Many of their leaders remained in

---

⁷ Panlop's conduct and leadership style did not go down well with others, especially the local Muslims who see him as disrespecting the sanctity of the ancient mosque. A government-appointed fact finding committee that concluded that the Isoc deputy chief had overstepped his mandate..

exiled, while their foot soldiers put down their weapons and returned to the lives they had left behind for the hills and mountaintops. The Thai state wrongly assumed that the absence of violence meant peace. But the Patani Malay narrative never went away. Less than a decade after the armed struggle of the previous generation died down, a new generation of Malay Muslim separatists resurfaced. Instead of positioning themselves on the mountain tops, today's militants, locally referred to as *juwae*, or fighter in local Malay dialect, are organized into small, relatively organic cells throughout the Malay-speaking South. They live among the people, in town and city, and they enjoy a great deal of support and sympathy from the local Malay Muslims. The militants have shown that they are capable of inflicting serious damage upon the state. The violence is confined to the Malay-speaking region, but the end is nowhere in sight.

Like previous administrations, the current government has decided to continue with a familiar two-pronged strategy that centers on development and security. The government continue to believe that it could “rehabilitate” the area and win the hearts and minds of local residents. Those who are unwilling to take up this offer are subjected to elimination by the security forces dispatched to the region.

But eight years of conflict tells us that Thailand's military might has been unable to curb the violence or dent the resolve of the new generation of separatists. The government can use military means and may one day eliminate all enemy combatants. But as recent history has shown, separatism as an ideology will never go away. Thailand will have to re-negotiate the comfort level that was lost in the late 1960s when Malay Muslims took up arms against the state. Many studies focus on the ongoing insurgency but few look back at the first half of century, when

**This government
and future
administration
will have to
understand that
at the heart of
the conflict is the
issue of
legitimacy of the
state.**

the two sides were able to coexist without resorting to armed conflict.

Patani Forum believes there is no short-term solution to end this wave of insurgency. Bringing about peace and stability to the deep South will take time but the state must stay the course if it is to implement to carry out a long term solution. This government and future administration will have to understand that at the heart of the conflict is the issue of legitimacy of the state. Military means or massive spending on development projects has not help Thailand regain this this lost legitimacy or win the local residents' over to their side.

For the short term, the government will need to do more in terms of empowering local communities in a meaningful way, and to come up with a proper checks-and-balance mechanism to ensure that the system is not exploited by a handful of local elites. Handouts are not the same as empowerment and good intentions don't necessarily lead to good policies. There has to be a sense of local ownership and social mobility for the Malays of Patani must part of any government policy.

It easy to dismiss the militants as drug-crazed youths who embrace false teachings of Islam and distorted history, but this won't solve the problem. It might blur the issue of Malay historical grievances and win some sympathy from the general Thai public, who believe

that the tens of thousands of troops dispatched to the Deep South are fighting drug traffickers and crime syndicates. Today, a growing number of government officials are admitting that such official line is outdated and some what inaccurate. It is time the state do its utmost to come to terms with the past and review its policy and its state-constructed identity and narrative that allows no room for the Malays of Patani.

While it is far from perfect and may not capture hearts and minds or solve the dispute, the report from the National Reconciliation Commission has provided some interesting ideas that could be build on. The report at least acknowledged the historical grievances of the Malays of Patani. As for short-term measures, there are several pending issues, include investigating the mounting allegations of abduction and extra-judicial killings, as well as the use of death squad to eliminate targets with little consideration to collateral damages and civilian casualties. Ending the culture of impunity among government authorities will not only help enhance the legitimacy of the Thai state but also generate faith in the country's law enforcement and legal system.

Patani Forum

www.pataniforum.com